

Arrest

nr. 142 557 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 24 en 29 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. SCHALLENBERGH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De asielprocedures

1.2.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 januari 2012 België is binnengekomen, diende op 23 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 29 mei 2012 België is binnengekomen, diende op 31 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.3.1. Op 11 maart 2013 besliste de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.3.2. Op dezelfde datum besliste de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.4. Op 1 juli 2013, bij arrest nummer 106 200, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoekers de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5.1. Op 16 mei 2014 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5.2. Op dezelfde datum diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6.1. Op 6 juni 2014 besliste de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker tot niet-inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.6.2. Op dezelfde datum besliste de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster tot niet-inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.7.1. Op 11 juni 2014 werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8.1. Op 17 september 2014 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.8.2. Op dezelfde datum diende verzoekster een derde asielaanvraag in.

1.9.1. Op 22 oktober 2014 besliste de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker tot niet-inoverwegingname van de derde asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.9.2. Op dezelfde datum besliste de adjunct-commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster tot niet-inoverwegingname van de derde asielaanvraag. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.10.1. Op 29 oktober 2014 werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 3 november 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten, (...) A.R. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 22/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 21/01/2012, 16/05/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)

Dit is de eerste besteden beslissing.

1.10.2. Op 24 oktober 2014 werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 29 oktober 2014, is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten, (...) K.B. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 22/10/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 31/05/2012, 16/05/2014 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.11. Op 5 december 2014, bij arrest nummer 134 646, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen 22 oktober 2014.

1.12. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de wet van 1980)

1.13. Bij aangetekende brief van 4 september 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.

1.14. Op 29 oktober 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.15.1. Op 29 oktober 2013 werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker tot afgifte van een inreisverbod. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.15.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster tot afgifte van een inreisverbod. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.16. Op 18 april 2014, bij arrest nummer 122729, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard.

1.17. Op 18 april 2014, bij arrest nummer 122730, vernietigde de Raad de beslissingen van 29 oktober 2013 ten aanzien van verzoekers tot afgifte van een inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, nu het beroep is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

2.2. *In casu* beschikt verweerder over een gebonden bevoegdheid indien hij vaststelt dat aan volgende voorwaarden is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd en zijn tweede en derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen, én, ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. Bijgevolg bepaalt verweerder dat de vreemdeling valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 1980. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw aan verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden.

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het KB van 1981), van de artikelen 1,6^o 7, 39/2, 52/3 en 74/13 van de wet van 1980, van de artikelen 5 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM) en het non-refoulement beginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij voeren tevens machtsmisbruik aan.

Zij lichten het eerste middel toe als volgt:

“Tegen de beslissingen van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 22 oktober 2014 (kennisgeving 22 oktober 2014) (stuk 3 en stuk 14) waarop de bevelen zijn gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezitten de verzoekende partijen nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden, krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kregen de verzoekende partijen toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 4) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing "waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd

niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomend onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

Verzoekers lichten het tweede middel toe als volgt:

“4.2.1.

In datum van 24 en 29 oktober 2014 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1 en stuk 13, bijlage 13 quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

[citaat artikel 7 van de wet van 1980]

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met enkele factoren, zoals het beginsel van non-refoulement, hetgeen ook indirect refoulement inhoudt.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

[citaat artikel 5 van de richtlijn 2008/115]

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

4.2.2.

De bevel om het grondgebied te worden door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (stuk 1 en stuk 13).

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13quinquies – in het licht van artikel 3 van het EVRM te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 22 oktober 2014 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting volgt dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Dienaangaande dient duidelijk gemaakt te worden dat artikel 3 van het EVRM weldegelijk geschonden werd. Artikel 3 van het EVRM bepaalt “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Bij een terugkeer naar Pakistan, meer bepaald naar Karachi, vrezen verzoekers dat hun mensenrechten ernstig zullen geschonden worden en dat om verschillende redenen.

Verzoekers beschikken over informatie betreffende de veiligheidssituatie in Karachi. Hieruit blijkt dat er een nieuwe tak van Al-Qaeda is opgestaan. Er is weldegelijk sprake van een precare veiligheidssituatie.

“A one and half year old child was killed while at least seven people were injured in a hand grenade explosion near an Imambargah in Karachi’s Ayesha Manzil area on Tuesday night, DawnNews reported. Initial reports suggest that a Muharram majlis for women was taking place at Islamic Research Center (IRC) Imambargah at the time of the blast. Most of the injured are women and children.

Rescue officials have shifted the injured to Abbasi Shaheed Hospital.

Eye witnesses say that unknown miscreants hurled the cracker inside the Imambargah from over a nearby flyover bridge. According to bomb disposal squad, however, the blast was of a Russian-made hand grenade.

Security forces and police have cordoned off the area.

Additional Inspector General (AIG) Police Ghulam Qadir Thebo said that unidentified motorcycle riders threw the hand grenade from the flyover. He said that police were deployed at the Imambargah at the time of the blast. (...)” (stuk 5: Reliefweb, “Grenade attack at Karachi Imambargah kills child, injures seven”, dd. 28 oktober 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/grenade-attack-karachi-imambargah-kills-child-injures-seven>)

“In June, the army launched a ground operation in North Waziristan after a bloody attack on Karachi Airport ended peace talks between the government and militants. North Waziristan is a major base for the Tehreek-e-Taliban Pakistan, also known as Pakistani Taliban, which began its campaign against the state in 2007. Other militant groups, including Lashkar-e-Islam are also active in the area.” (stuk 6: Radio Free Europe, “Pakistan says air strikes kill at least 21 militants”, dd. 16 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/288582/408612_en.html)

“At least eight people, including police officers, have been injured in a suicide attack on a police convoy in Pakistan’s port city of Karachi. Police officials said a car full of explosives struck the convoy on September 25. Reports said the bombing apparently targeted Superintendent of Police Farooq Awan, whose vehicle was destroyed in the attack. On September 23, a suicide car bombing apparently targeting a senior police officer in northwest Pakistan killed four people and wounded 13.” (stuk 7: Radio Free Europe, “Eight Injured in Bomb Attack Targeting Pakistan Police Convoy”, dd. 25 september 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/287065/406483_en.html)

“Al-Qaeda’s new South Asia branch Thursday claimed responsibility for a weekend raid on a Karachi naval yard that left a sailor and three attackers dead, saying former military officers had helped in the attack. It is the first attack claimed by the terror network’s new wing, whose creation was announced by

chief Ayman Al-Zawahiri last week. The claims, made on the anniversary of the 9/11 attacks in New York, will likely add to concerns about extremist infiltration of the Pakistani military's ranks after the Taliban, who also claimed to be behind the attack, said they received inside help. Defence minister Khawaja Asif had voiced concerns when addressing parliament on Wednesday, saying: "We cannot rule out the inside help in this attack because without it the miscreants could not breach security." Al-Qaeda in South Asia was launched last week in what experts see as a bid to remain relevant in the face of rising competition by the Islamic State (IS)." (stuk 8: Reliefweb, "New Al-Qaeda South Asia arm claims Karachi Attack", dd. 11 september 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/new-al-qaeda-south-asia-arm-claims-karachi-attack>). "An explosion in Metroville area of Karachi's Site area wounded three persons early on Sunday, according to a DawnNews report. The nature and intensity of the explosion could not be confirmed till the filing of this report. Rescue and security teams reached the blast site. The victims were shifted to a nearby hospital for treatment while security personnel cordoned off the area as a probe into the incident went underway. Some bystanders reported that the destroyed debris of the motorcycle suggested that explosives were planted on the two-wheeler while others sources said that the blast was caused by a hand-grenade." (stuk 9: Reliefweb, "Blast in Karachi's Site area injures three", dd. 12 juli 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/blast-karachi-site-area-injures-three>)

Verzoekers wensen nog via onderstaande informatie te benadrukken dat de veiligheidssituatie in zijn thuisland uiterst precair is. Zo raden verschillende overheidsinstanties van Europese landen een reis naar het land af. "There is a high threat from terrorism, kidnap and sectarian violence throughout Pakistan." (stuk 10: GOV.UK, "Foreign travel advice Pakistan", dd. 3 november 2014, geldig op 13 november 2014, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/pakistan>) "The U.S. Department of State warns all U.S. citizens to defer non-essential travel to Pakistan. Al-Qa'ida, Taliban elements, and other extremist organizations operate actively inside Pakistan. Karachi and other areas of Sindh and Baluchistan provinces continue to experience high levels of violence characterized by bombings, targeted killings, sectarian strife, kidnappings for ransom, extortion, and frequent demonstrations. American citizens, U.S. interests, and other Westerners are at risk of becoming targets of violence." (stuk 11: OSAC, "Pakistan 2014 Crime and Safety Report: Karachi", dd. 6 november 2014, te consulteren op <https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=15809>) "Alle reizen naar Pakistan worden afgeraden. (...) Alle reizen naar Pakistan worden afgeraden omwille het risico op ernstige veiligheidsproblemen (terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando aanvallen enz.) die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen. De aanslagen op de luchthaven in Karachi en het grote militaire offensief tegen terroristische groepen in Noord-Waziristan dreigen zeer ernstige gevolgen te hebben op de veiligheidssituatie in het hele land waar duizenden terroristische cellen aanwezig zijn die in staat zijn overal terreur te zaaien. Het hele land blijft lijden onder frequente en langdurige stroomonderbrekingen die niet enkel de industrie maar ook het dagelijkse leven beïnvloeden. Vooral tijdens de zomermaanden groeit de vraag naar elektriciteit omwille van koelkasten, ventilatoren en airconditioners. Deze situatie zorgt voor een zeer groot publiek ongenoegen." (stuk 12: Koninkrijk België Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Reisadvies Pakistan", dd. 19 juni 2014, geldig op 13 november 2014, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/oost-timor/ra_pakistan.jsp)

Uit dit alles blijkt dat het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun thuisland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Pakistan kan niet gezien worden als een land dat bescherming kan bieden aan personen die zich in de situatie van verzoekers verkeren. Dit risico op schending van artikel 3 van het EVRM houdt daarom ook ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in.

Bijgevolg hebben verzoekers nood aan internationale bescherming aangezien zij geen bescherming van het land van herkomst kunnen inroepen."

Gelet op de onderlinge samenhang van de toelichting van de middelen worden deze samen besproken.

3.2.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van artikel 75 van het KB van 1981, van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2, 52/3 en 74/13 van de wet van 1980, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en waarbij sprake zou zijn van machtsmisbruik doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van artikelen 1, 6° en 39/2 van de wet van 1980, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Wat “het beginsel van behoorlijk bestuur” betreft, is het middelonderdeel ook onontvankelijk bij gebrek aan precisie welk beginsel dan wel geschonden zou zijn.

Verzoekers’ kritiek in de toelichting bij het eerste middel komt voor het overige bovendien neer op wetskritiek. De Raad heeft zich hierover niet uit te spreken.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers sinds hun aankomst in België in 2012 drie asielaanvragen hebben ingediend, waarbij telkens werd vastgesteld dat de toekenning van een verblijfsrecht op deze grond onwettig zou zijn. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Het lijkt de Raad gepast om te benadrukken dat de terugkeerprocedure in principe niet van toepassing is gedurende de asielprocedure, maar dit betekent niet dat de terugkeerprocedure daardoor definitief wordt beëindigd, aangezien deze kan worden voortgezet indien de asielaanvraag wordt afgewezen.

3.2.2. Onderzoek van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulement beginsel

Verzoekers zijn in de toelichting bij het tweede middel van mening dat hogere rechtsnormen dienen te worden gerespecteerd en dat rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel. Zij vrezen dat om meerdere redenen hun mensenrechten ernstig geschonden worden bij een terugkeer naar Pakistan. Zij stellen dat de veiligheidssituatie uiterst precair is en verschillende overheidsinstanties van Europese landen een negatief reisadvies hebben gegeven.

Zij vragen om internationale bescherming te krijgen aangezien zij geen bescherming van het land van herkomst kunnen invoeren. Zij verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort: het EHRM) in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland, de zaak Y. t. Rusland, de zaak Cruz Varas e.a. t. Zweden en Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, en naar:

- een artikel van Reliefweb van 28 oktober 2014
- een artikel van Radio Free Europe van 16 oktober 2014
- een artikel van Radio Free Europe van 25 september 2014
- een artikel van Reliefweb van 11 september 2014
- een artikel van Reliefweb van 12 juli 2014
- een reisadvies van GOV.UK van 3 november 2014
- een reisadvies van OSAC van 6 november 2014
- een reisadvies van België van 19 juni 2014.

Verzoekers betwisten in wezen de beslissingen van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad genomen in het kader van hun asielprocedures. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissingen.

Kritiek op de beslissingen van de commissaris-generaal van 11 maart 2013, 6 juni 2014 en 22 oktober 2014 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoekers gedaan hebben tegen de eerste en laatste beslissing. De Raad heeft deze beroepen verworpen (zie punt 1.4 en 1.11.).

In het arrest van de Raad in het kader van hun eerste en derde asielaanvraag is verzoekers’ kritiek volledig aan bod gekomen waarbij ook de nodige rapporten, persartikels, arresten en verklaringen in ogenschouw werden genomen die verzoekers hernemen in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers’ kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de commissaris-generaal van 22 oktober 2014. Verzoekers kunnen niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM – die trouwens ook beoordeeld werd in het arrest van de Raad van 5 december 2014 – en aan de hand van mogelijkerwijs recentere algemene persartikels verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen verzoekers enkel verplichten om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Pakistan wordt gepland.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de wet van 1980, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoekers bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoekers tonen een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulement beginsel niet aan.

3.2.3. Onderzoek van de artikelen 5 en 7 van de richtlijn 2008/115

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving.

De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kunnen zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,	eerste voorzitter,
mevr. E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPS